

Jedna z hlavních postav italského a evropského protisystémového odporu v původním rozhovoru pro Dělský potápěč!

Strávil jste 20 let v politickém exilu ve Francii jako jedna z obětí tzv. „strategie napětí“ [1] v Itálii 70. let. Podle komunistů byla výsledkem manipulací CIA s neofašisty. Jakou roli podle Vás hrála KGB?

Adinolfi: Nedůležitou. CIA a KGB spíše než co jiného pozorovaly boje svých středomořských spojenců (a jejich vazalů), které se odehrávaly v Itálii; Francie s Libyí, ale především Anglie – která vždy oddalovala Itálii od moře – a Izraele.

Gabriele Adinolfi

Slavné oběti “strategie napětí” (Mattei [2] a Moro [3]) byli filoarabští, protibritští státníci. Strategie napětí rozhodně nefungovala tak, že by držela komunisty dále od vlády, naopak, s každým střetnutím komunisté postupovali a byli stále více přitahováni k vedení. To, že italská politika ve Středomoří byla hra na čekanou, tvrdily nejvýznamnější politické figury té doby a Aldo Moro to osvětlil Rudým brigádám během svého věznění.

Existuje mnoho studií, napsaných levicovými odborníky, včetně komunistů a brigadistů (Fasanella, Pellegrino, Tassinari, Franceschini), které mají osvětlit cizí manipulace, v podstatě hlavně izraelské, ve strategii napětí.

Infiltrace Izraelem nebo Amerikou jsou dokumentovány jak Rudými brigádami, tak i krajní levicí. Dokonce přímo lídr skupiny Lotta Continua (Boj pokračuje), vydavatel deníku [4], měl mezi jeho zakladateli budoucí pravou ruku Ronalda Reagana pro americkou politiku v Evropě, Roberta Hugh Cunninghama Jr.

Myšlenka strategie napětí jako akce CIA ve spolupráci s neofašisty je pouhý výmysl komunistické strany, který pro svoji silnou mediální účinnost vydržel žít řadu let, ale je nepodložený a každým dnem je více vyvracen. Zejména těmi, kdo bojovali na straně levice a pak se cítili zrazeni a zmanipulováni.

V jedné kapitole mého „Zítřka, který patří nám“ (*Quel domani che ci appartenne*) rekonstruuji a dokumentuji mnoho případů americké, britské a izraelské infiltrace v extrémní levici a i podíly na teroristických a strategických operacích.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Čím se Vaše Třetí pozice (Terza posizione) vymezovala, dejme tomu, vůči Novému řádu (Ordine Nuovo) nebo Nové pravici (Nuova Destra) Marca Tarchiho? Vedle Evoly vás nejmíc inspiroval Thiriart?

Adinolfi: Třetí pozice se vyznačovala polohou přesně mezi Rudou frontou (Fronte Rosso) a reakcí [5], polohou mezi USA a SSSR, v rámci logiky peronismu a Národní Evropy [6], ale i sociální samostatností, přímými akcemi, obsazováním škol a továren v logice „revolučních dílen“.

Tarchi byl v té době v MSI (Movimento sociale Italiano). Italská Nová pravice nikdy nevyprodukovala nic zajímavého, nic porovnatelného s GRECE (=francouzská Nová pravice), která měla velmi důležitou úlohu a prokázala vynikající kvality. A Nový řád, kromě některých výjimečných postav jako Clemente Graziani, byl prostě reakcionářský.

Evola má zásadní význam pro existenciální aspekt, pro to, co bych popsal jako metafyzický válečný existencialismus. Thiriart je čistě politický. Řekněme, že nás ovlivnili oba.

Liší se hodně dnešní Černá srdce (Cuori neri) od generace bojovníků 70. let?

Adinolfi: Dnes nejsme v obklíčení a antifašisté se nás nesnaží zabít každý den. Skutečně, po pádu Berlínské zdi nedošlo, poprvé od konce války, k jediné větší generační represi, a tak mnozí z nás, dnes třicátníků a čtyřicátníků, se namísto věznění stávají politiky, akademiky, odborníky, spisovateli atd...

Dnes můžeme konečně dělat něco smysluplného a trvalého.

Jaký smysl má pak hlásit se dnes k Mussolinimu? Tak nějak končí recenze Alaina de Benoista (GRECE) na Vaši knihu Naše krásná olověná léta (Nos belles années de plomb). Co byste mu odpověděl?

Adinolfi: Že je příliš francouzský. Příliš karteziánský a velmi málo italský. V Itálii je Mussolini stále velkým procentem Italů, a to z různých částí politického spektra, považován za otce národa a je brán jako nejbezpečnější historický vztahný bod. Neofašistický svět měl nevýhodu v tom, že si toto po celá desetiletí neuvědomoval, ale právě ve chvíli znovuzrození Mussoliniho se otevřely cesty, které dovedly MSI až do vlády. Mussolini je v dnešní Itálii totéž, co byl Napoleon ve Francii před sto lety. Nejen vůdcem, ale jistou hodnotou a identifikačním prvkem mezi lidmi.

Říkáte, že „je třeba zabít nepřítele v nás, buržousta“. Co tím přesně myslíte? Spoustě lidí se měšťáctví prostě kryje s lidstvím...

Adinolfi: To znamená, že musíte přestat myslet jako spotřebitel, který má svá práva jistá nebo jako individuum, které je středem světa, že byste neměli uvažovat o výhodách a pohodlí. Musíme obnovit lidový smysl pro pospolitost, disciplínu a společenskou hierarchii.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

O čem je Vaše nová kniha Myšlení korzára (Pensées Corsaires)? S jakým záměrem jste ji psal a komu je určena především?

Adinolfi: Pojednává tak trochu o všem: O historických osobnostech, spisovatelích, konceptech, epochách, ideologiích, historických událostech, geopolitických mocnostech. Cílem je oživit, v podobě abecedně seřazených flashbacků, fragmenty světonázoru, který nebyl řádně kultivován a skončil ve zmatku cizích pojmů, které mu vnuly kontrarevoluční nebo demokratické myšlenkové proudy. Jedná se o operaci, kterou bychom mohli definovat jako „futuristické restaurování“. Obrací se tak trochu na každého.

Stojíte dnes po boku Pierre Viala (Terre et Peuple), v katalogu vydavatelství máte starší práce Guillaume Fayeho, četl jste asi i jeho nové knihy po roce 2000. Věříte, že byl „sionistický agent“, nebo v čem byl/je jeho problém? Identitní hnutí je přece z velké části jeho dílo...

Adinolfi: Je směšné si myslet, že Guillaume Faye byl „sionistickým agentem“. Je intelektuálem, který miluje překvapení.

Co dnes považujete za důležitější: Boj za záchranu evropské identity (proti Třetímu světu) nebo boj proti liberalismu (s Třetím světem)?

Adinolfi: V tržním světě není žádná záchrana evropské identity možná. Dále neexistuje **JEDEN** Třetí svět, je jich celá řada.

Je třeba vybudovat odlišné geopolitické a geoeconomické zóny a zavést mezinárodní spolupráci v boji s vlnami imigrace. Právě tomu se atlantický pakt (USA, Anglie a Izrael) snaží zabránit, a není to náhoda, že arabské režimy, které jsou destabilizovány, jsou vždy právě ty sociální a nacionalistické a je snaha je nahradit novým islámským fundamentalismem, který právě Američané a Izraelci, a to navzdory tvrzení propagandy, povzbuzují a podporují.

Ale k vybudování toho všeho, co je sen o říši, je třeba vědomí identity a vůle k moci; a tady se vracíme k Thiriartovi.

Spatřujete dnes v Itálii nebo ve Francii alespoň nějaký pozitivní vývoj?

Adinolfi: Ve Francii vidím pozitivní některé součásti mnohem rozsáhlejších kroků kapitalismu, které v důsledku způsobují drobné přibližování se k Rusku. Politicky však nic povzbudivého nevidím.

V Itálii existuje, pokud jde o kapitalismus a zdroje energie, stejný trend jako ve Francii, ale kromě toho tu existují silné pozitivní politické prvky. Za prvé zde existuje italská forma gaullismu v postavě Berlusconiho, pak tu jsou craxiánští ministři (Sacconi, Brunetta a Tremonti), kteří dělají zajímavá politická rozhodnutí. Liga (**Lega Nord**) nemalým způsobem přispívá ke změně názorů na imigraci. Vláda je ve sporu s odbory, podřízenými nadnárodním společnostem, s lobby v soudnictví a s komunisty. Antifašismus je v předsmrtné agónii. Mladí lidé jsou stále více přitahováni k fašistickým formacím. Mussolini – a to je to, co de Benoist

nepochopil – je spolehlivým pojítkem mezi extrémní pravicí, mladých z Národní aliance (*Alleanza nazionale*), Ligou, a dokonce i Italskou silou (*Forza Italia*).

Čím si vysvětľujete, že si Silvio Berlusconi mohl v minulosti dovolit vytvářet koalice s Alleanza Nazionale a Forza Nuova a přitom nebyl terčem tak drtivé kritiky, která by se za podobný krok snesla na hlavu jakéhokoli premiéra západoevropské, ale i střeoevropské země?

Adinolfi: Protože v Itálii je vnímání Mussoliniho jiné, jak je uvedeno výše. Za jednadvacet let udělal pro mou zemi mnohem víc než všichni ti předchozí statisté dohromady za dvacet století. A lidé to dobře vědí. Skutečnost, že se nějaký sovětský zpravodaj po desetiletí tvrdošijně snažil potvrdit opak, nezmění názory a pocity mého lidu.

O otevřenosti Berlusconiho k neofašismu bych nehovořil v minulém čase, ta přetrvává stále.

Pořádáte letní univerzity, které umožňují setkávání a soužití velmi rozdílných skupin, jako jsou nebo byly Forza Nuova a Fiamma Tricolore, Fronte nazionale a Alleanza nazionale. Je tedy možné spolupracovat? Co konkrétně např. vás dělí dnes nejvíc třeba od Franca Fredy nebo Pina Rautiho?

Adinolfi: Přestal jsem letní univerzitu pořádat v roce 2006, protože živé síly spolu navzájem úzce komunikují, zatímco zadní voj – který obvykle představují různé politické sekretariáty – by s tím nikdy nezačal. Tato spolupráce probíhá precizně: například v Abruzzu, při pomoci lidem postiženým zemětřesením, nebo při pomoci dětem v Gaze, nebo těm z Beslanu. V praktických, společných věcech a nikoli při volebních komediích.

Freda je člověk, který je přesvědčen, že v kalijuze nemůžeme udělat o moc víc, než předávat ideové a kulturní zprávy, čemuž se věnuje vydáváním *Ar*. Politicky je striktní evolián.

Rauti je starý politik z povolání, který má velký podíl na vzniku nejednoznačnosti a rozpolcenosti MSI. Nadělal velkou škodu, protože oklamal tisíce a tisíce mladých lidí a zabránil jim, aby se dynamičtějším způsobem vyrovnali s ostatními silami této strany. Jeho role není vůbec pozitivní; bez něj bychom ušetřili spoustu času a mohlo být promrháno mnohem méně energie.

A jak hodnotíte příklon Claudia Muttiho a Carla Teraccianiho k islámu?

Adinolfi: Tady je třeba rozlišovat. Carlo Terracciano byl jedním z nejlepších a nejvíce konzistentních lidí, jaké jsem kdy poznal. Snil o „vzpouře proti moderní globalizaci“, jak pojmenoval jeden ze svých politických dokumentů, a věřil v nekompromisní, protikapitalistický, protiatlantický boj, v němž pro něj hrál islám důležitou roli. Já mám dnes jiný výklad současnosti a budoucnosti, ale jeho uvažování bylo ještě založeno na logice revoluční nekompromisnosti.

Claudio Mutti naproti tomu konvertoval k islámu, čímž je velmi odlišný, protože to znamená, že jakýkoli protimperialistický boj je v jeho logice důležitý pro islám, zatímco u Carla

DÉLSKÝ POTÁPEČ

Terracciana tomu bylo přesně naopak.

Přeměně Muttiho nerozumím, ale nesoudím ji.

Znamenal Váš příchod do redakce časopisu Orion v roce 2000 jeho odchod a změnu orientace z eurasijmu k identitnímu hnutí (Mouvance identitaire, Les Identitaires)?

Adinolfi: Nic není dále od pravdy. Začal jsem řídit **Orion** v době, kdy jeho ředitelka **Alessandra Colla** kojila novorozeně a ona i Maurizio Murelli mě požádali, abych se vedení dočasně ujal s tím, že ona se později na svoji pozici vrátí. Orion v té době již neměl redakci a museli jsme si ji vybudovat, začínali jsme od nuly a sledovali přitom orientaci, která se od nás požadovala. Národně-bolševický tým byl tehdy už pryč. Tahle dynamika se vyčerpala sama mnohem dříve, než jsem do věcí zasáhl já.

Okupace domů (u nás jsou squaty synonymem chaosu, špíny, drog), taktika vytváření „osvobozených prostorů“, které jsou křížovatkami kulturních a společenských aktivit. Jak to funguje? Čelí Casa Pound útokům institucí nebo jiných politických nepřátel?

Adinolfi: Funguje to takhle: překážky je třeba překonávat srdcem. Devět z deseti bude vystěhovaných, ale stačí jeden, který bude fungovat, aby dodal sílu dalšímu vývoji.

Jaký je váš názor na aktivity Massima Finiho a hnutí Movimento Zero?

Adinolfi: Vynikající intelektuální provokace. S Massimem Finim máme skutečný a opravdový *feeling*. Ale nemluvil bych přímo aktivitách: není to právě jeho obor.

A jak jsou vnímány vaše aktivity? Máte nějakou odezvu od Italů mimo aktivní politiku, včetně názorů na skupiny jako je třeba Zeta Zero Alfa?

Skupina, vzniknuvší kolem kapely Zetazeroalfa přinesla spoustu věcí. Především CasaPound, která je perlou mezi nonkonformními činnostmi (**Occupazioni Non Conforme - ONC/OSA**), tedy síť restaurací, knihkupectví, nahrávacích studií, koncertních sálů, tetovacích salonů a služeb. Navrhla zákon o vlastnictví domu pro každou italskou rodinu, vytvořila značku a vydavatelství a nyní je rozvrstvena ve velké části národa s tisíci a tisíci členů pod jménem CasaPound Italia. Je to předvoj hnutí, pro které tu vznikla potřeba. Existují i další způsoby přímé sociální intervence - Sociální pomoc (**Soccorso Sociale**) zahrnující různé politické síly i jednotlivce. Konečně máme celou řadu uměleckých center jako **Circolo Futurista**, i kulturních. Mezi těmi je jedno, které řídím přímo já - Studijní centrum Polaris (**Centro Studi Polaris**), které se snaží stát skutečným think tankem.

Konečně je tu i online deník - www.noreporter.org

Experimentujeme se strategickým slučováním různých metodik, aplikovaných na různých úrovních intervence (společnosti, mládeže a politických elit) na logiku každodenní revoluce, postupné a progresivní, s neosobním přístupem, nikoli individualistické, vzdálené od

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

chamtivé a hloupé logiky politiků, podnikatelů a diletantů, kteří stále ještě plní náš svět.

Od momentu, kdy jsme vykročili po správné cestě, což zabralo roky příprav, se nesmíme spokojit s dosažením uspokojujících výsledků. Naopak – musíme vyjít z předpokladu, že nejsme Chlapci z Pavelské ulice nebo *mods* [6], ale ta část národa, která musí jednat, aby vybudovala společnou budoucnost, volnou a hrdou.

Abychom skutečně obsáhli podstatu věci, protože se nejedná o pouhý slogan, a protože už neuvažujeme jen jako skupinka chuligánů, musíme provést plnou a hlubokou kulturní revoluci. Je to cesta dlouhá a tvrdá.

U nás má nyní vyjít Jízda na tygru (Cavalcare la tigre), druhá Evolova knížka v češtině. Co z jeho díla považujete za politicky nejživější?

Adinolfi: Jízda na tygru není politickou knihou. Evola tvrdí, že je zaměřena na ty, kdo se už necítí na to, aby dělali politiku. Je to kniha existenciální. Ale Evola se nechte kvůli politice, ve které je – upřímně řečeno – katastrofální. Je třeba ho číst kvůli jeho existencialismu.

Na závěr dovolte osobní otázku. Měl jste jako politický voják vůbec čas na soukromý život?

Adinolfi: Ano, samozřejmě. Ale i to je politika, už způsob života je politika.

Děkujeme za rozhovor.

Poznámky:

[1] *Strategie napětí* (it. strategia della tensione) – podle dobové levicové interpretace nástroj spiknutí všech reakčních sil s cílem zabránit komunistům v převzetí moci a nastolit v zemi „fašistickou diktaturu“. Rozsáhlý „černý teror“ měl v Itálii vyvolat natolik chaotickou situaci, až by vládu „tvrdé ruky“ podpořily nejširší vrstvy. Vina přitom měla padnout na levicové extremisty, jejichž organizace prý byly pod dohledem a vedením CIA a SID systematicky infiltrovány neofašisty! Adolfini, sám aktivní účastník politických bojů od roku 1968, ve své odpovědi poukazuje na to, že toto schéma dnes přehodnotili i „rudí“. Strategie napětí je vymezena dvěma krvavými atentáty (12. 12. 1969 v milánské agrární bance na Piazza Fontana – 2. 8. 1980 na boloňském nádraží), které, jako mnoho jiných mezi nimi, nebyly nikdy uspokojivě objasněny. Pro toto období se vžil název „olověná doba“.

[2] Enrico Mattei (29. dubna 1906 Acqualagna – 27. října 1962 Bascapè) byl italským státním tajemníkem. Po 2. světové válce mu bylo dáno za úkol zlikvidovat Italskou ropnou agenturu Agip, státní podnik založený fašistickým režimem. Namísto toho ji Mattei zvětšil a reorganizoval v Národní palivový trust Entente Nazionali Idrocarburi (ENI). Pod jeho vedením vyjednálo ENI důležité ropné koncese na Blízkém východě a významnou obchodní dohodu se Sovětským svazem, které pomohly zlomit oligopol „Sedmi sester“ (v roce 1928 byla uzavřena tzv. Dohoda o červené čáře na skotském zámku Achnacarry, mezi společnostmi Exxon, BP a Royal Dutch/Shell. Později se k této tajné kartelové dohodě přidaly i čtyři další

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

hlavní ropné společnosti – Gulf, Texaco, Mobil a Socal. Smlouva byla do roku 1952 držena v tajnosti a tato doba se nazývá nadvládou Sedmi sester), které dominovaly v první polovině 20. století ropnému průmyslu. Mattei, který se stal mocnou postavou v Itálii, byl levicový křesťanský demokrat a poslanec parlamentu v letech 1948-1953. Zemřel za dosud nevysvětlených okolností při havárii letadla v roce 1962.

[3] Aldo Moro (23. září 1916 Maglie – 9. května 1978 Řím) byl italský politik a dvakrát premiér Itálie v letech 1963 – 1968 a později od roku 1974 do 1976. Dne 16. března 1978 byl unesen příslušníky levicové teroristické organizace Rudé brigády, kteří ho zabili po 55 dnech věznění, když státní orgány nepřistoupily na jejich podmínky.

[4] Adinolfi má zřejmě na mysli bývalého čelního představitele skupiny Adriana Sofriho

[5] Heslem Třetí pozice bylo: „Ani rudá fronta, ani reakce. Třetí pozice.“ (it. Nè fronte rosso nè reazione, Terza Posizione.)

[6] Pod pojmem Národní Evropy je zřejmě myšlena myšlenka **Oswalda Mosleyho „Europe a Nation“** – stejně tak i myšlenky Jeana Thiriarta, rozvedené v knize Europe – An Empire Of 400 Million Men.

[6] **Mod** (původně modernist) je subkultura vzniklá v Londýně koncem 50. let s vrcholem na začátku 60. let. Někdy se tomuto životnímu stylu říká modismus. Tento termín zavedl Pete Meaden, když pronesl svou slavnou větu „Modismus je definice označující vedení čistého způsobu života za obtížných okolností“.